

Populacije divljih svinja (*Sus scrofa* Linnaeus, 1758) u Hrvatskoj

Merkler, Mirna

Undergraduate thesis / Završni rad

2012

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Faculty of Science / Sveučilište u Zagrebu, Prirodoslovno-matematički fakultet**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://urn.nsk.hr/urn:nbn:hr:217:572742>

Rights / Prava: [In copyright](#) / [Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-04-19**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Faculty of Science - University of Zagreb](#)

SVEUČILIŠTE U ZAGREBU
PRIRODOSLOVNO – MATEMATIČKI FAKULTET
BIOLOŠKI ODSJEK

POPULACIJE DIVLJIH SVINJA (*Sus scrofa* Linnaeus, 1758)
U HRVATSKOJ

POPULATION OF WILD BOARS (*Sus scrofa* Linnaeus,
1758) IN CROATIA

SEMINARSKI RAD

Mirna Merkle
Preddiplomski studij Znanosti o okolišu
Undergraduate study of Environmental sciences
Mentor: doc. dr. sc. Davor Zanella

Zagreb, 2012.

SADRŽAJ

1. UVOD	2
2. OPĆE ZNAČAJKE	3
3. PARENJE I BROJNOST	5
4. PROBLEM HIBRIDA	9
5. UTJECAJ KEMIJSKIH SREDSTAVA.....	13
6. ZAKLJUČAK	14
7. LITERATURA.....	15
8. SAŽETAK.....	17
9. SUMMARY	18

1. UVOD

Divlja svinja (*Sus scrofa* Linnaeus, 1758) je jedna od najraširenijih vrsta sisavaca u Europi i ekonomski izuzetno važna vrsta u Republici Hrvatskoj. Ova vrsta pripada u porodicu svinja (*Suidae*), red papkari (*Artiodactyla*) i razred sisavaca (*Mammalia*).

Brojnost ove autohtone divljači u Hrvatskoj se znatno povećala u zadnjih 15 godina zbog prirodnog trenda populacije, neadekvatnih zakonskih propisa, dodatne prihrane i promjene genetske strukture vrste. (Šprem 2007.) Na promjenu genetske strukture su najveći utjecaj imala razaranja za vrijeme Domovinskog rata, zbog čijih posljedica dolazi do mješanja divljih svinja sa domaćim, te nastanka hibrida. Divlja svinja na našim prostorima nema prirodnih neprijatelja osim vuka i medvjeda, njezinu brojnost regulira jedino čovjek.

2. OPĆE ZNAČAJKE

Glavne karakteristike divlje svinje su njezin kratak vrat, snažno mišićavo tijelo prekriveno čekinjama, velika glava sa izduženom njuškom koja završava rilom i uspravne uši također prekrivene čekinjama. Imaju male oči i vid im nije naročito razvijen. Rilo je pokretna koštana tvorevina na njušci pokrivena sluznicom koja služi za rovanje terena u potrazi za hranom. Prilikom traženja hrane svinja se primarno oslanja na osjet mirisa. Ovisno o starosti i spolu jedinke mjenja se i boja čekinja. Radi se o nijansama smeđe boje, kako bi se uklopila u okolinu. Mladi imaju karakteristične crne uzdužne pruge koje nakon navršena dva mjeseca života nestaju. Udovi divlje svinje su kratki i mršavi, a njeni papci završavaju sa četiri prsta, s tim da je prvi u potpunosti atrofirao. Na trećem i četvrtom prstu imaju duge pandže, dok su na drugom i petom puno kraći, zbog čega ostavljaju karakterističan trag kretanja. Rep divlje svinje je kratak i završava sa snopom čekinja.

Slika 1. Odrasli primjerak divlje svinje (<http://www.britishwildboar.org.uk/>)

Slika 2. Mladi prašćići sa karakteristično obojanim krznom

(<http://www.publicdomainpictures.net/view-image.php?image=24579&picture=wild-boar-piglets>)

Divlja svinja je nomadska životinja pa na raspolaganju ima veliki teren i nema problema sa prekomjernosti i pomanjkanjem hrane. Živi u šumama smrče, jele, hrasta i bukve, bogatim podšumskim raslinjem, ili u blizini obrađenih površina i livada. U svom staništu moraju imati kaljužišta, mjesta sa vodom, gdje se hlade tokom ljeta, riješavaju nametnika i piju vodu. Naime nakon kaljužanja na životinji se stvara zaštitni blatni pokrov koji ju štiti od nametnika, uboda insekata i visokih temperatura. Zbog toga i zbog lakog pronalaska hrane divlja svinja ljeti preferira barsko-močvarni teren. Divlja svinja je pretežito noćna životinja pa danju ostaje sakrivena u raslinju. Svinja je jedini predstavnik papkara koji je svežder. Hrani se animalnom hranom poput insekata, jaja, miševa, pa čak i vlastitom mladunčadi i strvinom. Od biljne hrane preferira korjenje, gljive, jagode, kupine, plodove divljeg voća, kestenje, žir, ali i kultivirano bilje poput pšenice i kukuruza, pa uzrokuje velike štete poljoprivrednicima.

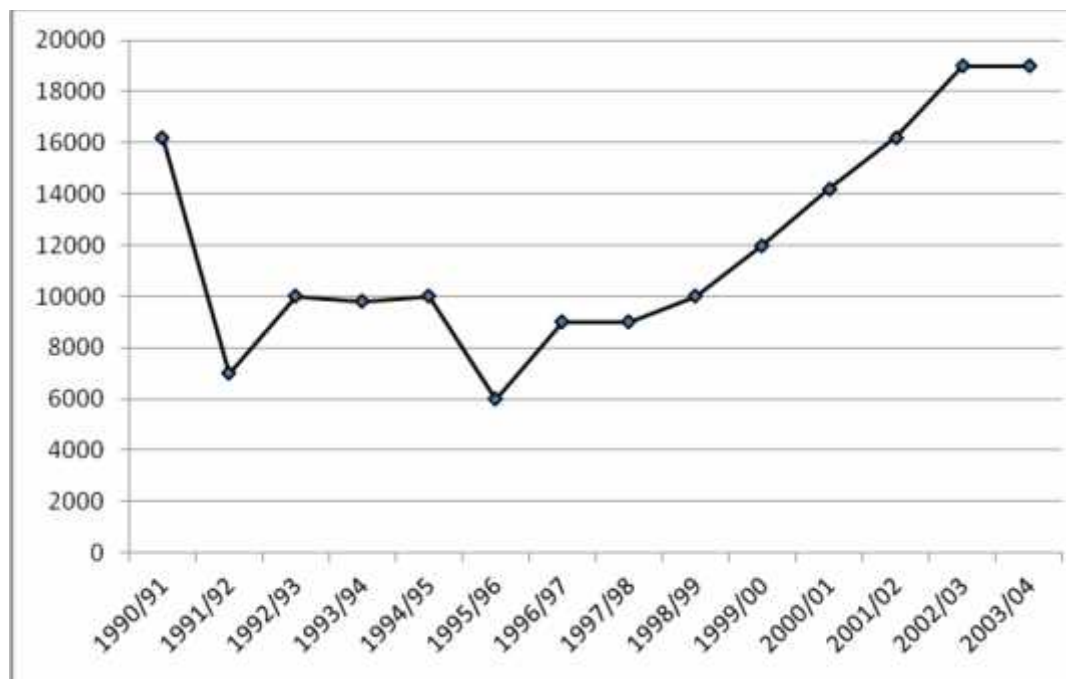
Ova životinja izuzetno brzo trči i jako dobro pliva. Njihova masa ovisi u godišnjem dobu, pa mužjaci mogu imati i više od 300kg, dok ženke teže oko 150kg. Ženke žive u čoporima s više od 30 članova, dok mužjaci žive usamljeničkim načinom života. Mladi veprovi uvijek lutaju zajedno u blizini čopora iako nikad nisu njegov dio. Unutar čopora je ustanovljena hijerarhija po starosti i snazi, tako da se na čelu krda kreće najstarija ženka.

3. PARENJE I BROJNOST

Period parenja divlje svinje proteže se na više mjeseci, a na sam početak, osim bioloških svojstava vrste, djeluje još nekoliko faktora. To su geografski položaj, količina i kvaliteta hrane, socijalni odnosi unutar i među čoporima, te način života (ograda i otvorena staništa). (Manojlović 1992.)

Do parenja ne dolazi prije navršenih 18 mjeseci života ženke, osim u slučajevima poremećaja prirodne ravnoteže. Period parenja, koji se naziva bucanje, traje od polovice studenog do početka veljače. Tada glavna ženka obilježava teritorij, što je znak da su sve ženke iz čopora spremne za parenje. Dolazi do borbe između mužjaka, nakon koje najjači mužjak ostaje sa čoporom oko mjesec dana i pari se sa svim ženkama. Nakon toga se vraća uobičajenom solitarnom načinu života. Ženka nosi mlade oko 4 mjeseca, a u jednom leglu je prosječno 4-5 mladih. Prvih deset dana ostaju u brlogu, kad im se pojavljuju i crne pruge na krznu. Na sposobnost preživljavanja jedinke ovisi i vrijeme legla unutar godine. Mladi iz kasnijih legla su fizički puno slabiji jer odrastaju u nepovoljnim životnim uvjetima. Tada su izvori hrane puno oskudniji i zbog toga se kao posljedica javlja nedovoljna tjelesna razvijenost, loša kondicija i manja otpornost na bolesti, pa je njihova smrtnost povećana.

Brojnost populacije divljih svinja u Hrvatskoj uvelike varira tokom povijesti. Tako je u povoljnim godinama brojnost bila tolika da je zbog velikih šteta u poljoprivrednim područjima smatrana štetočinom, tj. „crnom divljači“. Nakon drugog svjetskog rata, zbog pretjeranog izlova, ratnih zbivanja i svinjske kuge, došlo je do smanjenja populacije na samo 300 primjeraka. (Darabuć i Jakelić 1996.) Ovo je bila vjerojatno najniža brojnost te vrste u povijesti. U zadnjih 15 godina, zbog utjecaja Domovinskog rata, vidljivo je variranje brojnosti populacije divlje svinje na području Hrvatske (Graf 1).

Graf 1. Procjena veličine populacije divljih svinja u Hrvatskoj u razdoblju od 1990. do 2004. godine (Tončić J. et al. (2006): Zdravstveno i genetičko stanje divljih svinja u Hrvatskoj)

Trenutno je brojnost populacije izrazito velika, zbog utjecaja nekoliko čimbenika. Prvi je obilna dodatna prehrana pomoću hranilica tokom cijele godine koju provode lovozakupnici. Na taj način se uklanja mogućnost prirodne selekcije i ne ugibaju najslabiji u leglu koji ne mogu pronaći hranu. Budući da rijetko mladi odumiru jer hrane ima dovoljno za sve, raste brojnost populacije. Drugi čimbenik je klimatske prirode. Javlja se sve blaže zime bez snijega i leda, zbog kojih je divljim svinjama olakšano rovanje zemlje i pronalazak hrane. Treći čimbenik je iskorijenjenost svinjske kuge, bolesti koja je dosad bila glavni ograničavajući čimbenik brojnosti, a četvrti čimbenik je promjena genetičke strukture populacije, zbog koje dolazi do duljeg perioda parenja i do pojave duplo većih legla.

Slika 3. Trofeji su, uz meso, glavni razlog lova na divlje svinje (<http://imageshack.us/photo/my-images/51/20112012.jpg/>)

Povećanje brojnosti populacije dovelo je do migracije divlje svinje u nove predjele. Na taj način se ova vrsta pojavila na cijeloj jadranskoj obali, uključujući i Dubrovačko primorje i Konavle. Migracija se nastavila i preko mora, pa se tako ova vrsta naselila i na otocima poput Krka, Cresa, Mljeta, Hvara i Brača. Najimpresivnije je naseljavanje otoka Mljeta, budući da je najbliže kopno od ovog otoka udaljeno 6 kilometara. Zabilježeni su susreti ribara sa divljim svinjama u moru, pogotovo u Malostonskom zaljevu i prolazima Mali i Veliki Vratnik. U dubrovačkom predjelu divlje svinje su se prilagodile izrazito nepristupačnom staništu, budući da se radi o kršu obraslom gustom neprohodnom makijom. Međutim, takvo stanište je bogato hranom i bez prisutnosti njihovih prirodnih neprijatelja, a previše je neprohodno i za čovjeka. Rezultat toga je prekomjerno razmnožavanje i prevelika brojnost divlje svinje na dubrovačkom području. Brojnost se zbog nepristupačnosti terena ne može utvrditi uobičajenim metodama, ali je vidljiva po velikim štetama na poljoprivrednim površinama. Prevelika brojnost predstavlja i opasnost od širenja zaraznih bolesti, poput bjesnoće i trihineloze. Divlje svinje su se zbog prekomjernosti na otocima počele spuštati iz šuma do plaža i naselja. Na otocima su zbog tih razloga ukinuti propisi koji brane lov na divlje svinje u određenim periodima tijekom godine, pa se sada ova divljač izlovljava tijekom cijele godine.

U zadnjih desetak godina stvorena je lažna slika u javnosti da je divlja svinja predator i da ubija ovce, te da je alohtona divljač na otocima. Međutim, prema građi čeljusti vidljivo je da divlja svinja nije u mogućnosti uhvatiti i ubiti ovcu, niti za to postoje nikakvi objektivni dokazi. Uz to, pronađeni su arheološki ostatci divljih svinja na Hvaru i Braču čime se pobija tvrdnja da je ova divljač na tim prostorima alohtona vrsta. (Crnčević 2012) Pod pritiskom lokalnih ovčara donešena je odluka za istrebljenjem divlje svinje na otocima, iako se s tim nisu slagale niti lovačka niti veterinarska struka. Pokušaji izlovljavanja ove vrste na otocima završili su neuspjehom zbog konfiguracije terena, premalo lovnog napora i nekih drugih čimbenika.

4. PROBLEM HIBRIDA

Osim povećanja brojnosti populacije divljih svinja nakon Domovinskog rata, vidljiva je i promjena genetičke strukture populacije. Naime, zbog rata je na tisuće domaćih svinja odlutalo u slobodnu prirodu. Dio tih životinja se pomješao sa divljim svinjama kojima je šuma prirodno stanište, pa su nastali hibridi. I prije rata su hibridi bili prisutni, ali u manjim količinama. Vlasnici su domaće svinje u jesen vodili na „žirovanje“ u obližnje šume, gdje bi se one hranile žirevima, pa bi dolazilo do kontakta divljih i domaćih svinja. Vidljive su promjene u fenotipu i periodu okota, budući da se divlje svinje više ne kote samo tijekom veljače i ožujka kao prije, nego cijele godine poput domaćih svinja. Uz to, u ovakvim leglima se javlja po 10 do 15 mladih, za razliku od čistokrvnih legla gdje ih je maksimalno 5. Hibridi se mogu prepoznati po tome što imaju izduženije, zaobljeno tijelo, mogu biti bijele, crne boje ili šareni, imaju preduge šiljate uši, kraću glavu ili slabije kljove. Divlja svinja je obično smeđe boje, šareni, crni ili bijeli primjerci su izuzetno rijetki, uža je i viša, ima kraće tijelo sa izrazito klinastom glavom i kratkim uspravnim ušima tamnijim od ostatka tijela. Domaća svinja ima manju, zaobljenu glavu, manje kosti i mišića, duge, spuštene uši, a kljove mužjaka su izazito smanjene.

Slika 4. Hibrid divlje i domaće svinje sa praščićima

(<http://cookislands.bishopmuseum.org/species.asp?id=8817>)

Ovo ima velike posljedice na genetičku osnovu populacije divljih svinja jer su hibridi osjetljiviji i lakše oboljevaju od parazitskih bolesti. Takvi hibridi služe virusima i bakterijama za povećanje svoje patogenosti i stvaraju uvjete za zarazu čistokrvnih divljih svinja. Za očuvanje čiste vrste nije dovoljna samo selekcija po fenotipu, već je potrebna i primjena molekularnih metoda.

2003. godine je provedeno istraživanje na području Siska i Moslavine sa svrhom usporedbe hematoloških i biokemijskih vrijednosti divljih i domaćih svinja. Uzeti su uzorci krvi od nasumično odabrana 23 mužjaka starosti 3 do 5 godina i težine između 100 i 150kg. Iz rezultata prikazanih u Tablici 1 može se zaključiti da se određene vrijednosti između divljih i domaćih svinja znatno razlikuju. Ove razlike mogu biti rezultat prirodnog hranjenja i kretanja kod divljih svinja, odnosno intenzivnog hranjenja i neprirodnog uzgoja domaćih svinja. (Harapin 2003.)

Tablica 1. Usporedba hematoloških vrijednosti divljih svinja sa vrijednostima za domaće svinje (Harapin I. (2003): Haematological and biochemical values in blood of wild boar)

	Wild boars Mean $\pm$ SD (Min – Max)	Domestic swine Mean (Min – Max)	References
RBC $\times 10^{12}/L$	8.00 $\pm$ 0.68 6.67 – 9.03	6.5 (5.0 – 8.0)	Thorn (2000)
		6.7 (5.0 – 8.0)	
		6.5 (5.0 – 8.0)	Jazbec (1990)
		6.0 – 8.0	Swenson and Reece (1993)
		5.0 – 8.0	Gomerčić and Gomerčić (1996)
		5.0 – 7.0	Siegmund (1998)
Hb g/L	156.6 $\pm$ 17.32 123 - 183	130 (100 – 160)	Thorn (2000)
		141 (128 – 153)	
		130 (100 – 155)	Jazbec (1990)
		133	Gomerčić and Gomerčić (1996)
		90 – 130	Siegmund (1998)
PCV %	60.98 $\pm$ 4.20 55.4 – 69.4	42 (32 – 50)	Thorn (2000)
		45 (41 – 50)	
		32 (32 – 47)	Jazbec (1990)
		36 – 43	Siegmund (1998)
MCV fl	77.5 $\pm$ 5.13 70 - 86	32 – 50	Blood (1995)
		60 (50 – 68)	Thorn (2000)
		59 (55 – 68)	
		53 – 66	Jazbec (1990)
		52 – 62	Siegmund (1998)
		50 - 68	Blood (1995)

U Hrvatskoj je u većini područja populacija divljih svinja u određenom postotku hibridizirala sa domaćim svinjama, s tim da kod fenotipa hibrida prevladavaju karakteristike divljih svinja. Čistokrvna populacija divljih svinja mogla je opstati samo u predjelu Gorskog kotara i Like, budući da u tom području nije moglo doći do križanja sa domaćim svinjama. Istraživanje provedeno na području cijele Hrvatske pokazalo je da su od 495 promatranih primjeraka čak 38,8% bili hibridi sa domaćim svinjama (Tablica 2). (Tončić 2006.)

Tablica 2. Ukupni broj pretraženih odstrijeljenih divljih svinja po županijama (Tončić J. et al. (2006): Zdravstveno i genetičko stanje divljih svinja u Hrvatskoj)

	Županija	Broj odstrijeljenih svinja	Komada križanaca	% križanaca
1	Brodsko- posavska	56	6	10,71
2	Karlovačka	4	0	0
3	Koprovničko- križevačka	2	2	100
4	Osječko- baranjska	230	85	36,95
5	Sisačko- moslavačka	74	58	78,37
6	Vukovarsko- srijemska	128	41	32,03
7	Zagrebačka	1	0	0
	UKUPNO	495	192	38,78

Ukupni rezultati istraživanja pokazuju da postoje i različiti morfortipovi divljih svinja u Hrvatskoj, koji se zbog svojih minimalnih, ali opet značajnih razlika mogu svrstati u subpopulacije. Ove subpopulacije su vjerojatno nastale zbog adaptacije na različite geografske uvjete u području Hrvatske, budući da razlikujemo Panonski bazen, Dinaride i Mediteran kao staništa ove vrste.

5. UTJECAJ KEMIJSKIH SREDSTAVA

Prilikom zaštite poljoprivrednih kultura u Hrvatskoj se koristi oko 630 različitih zaštitnih sredstava (Maceljski 1993.) od kojih je većina otrovna za životinje. Postoji nekoliko zabilježenih slučajeva trovanja divljih svinja i ostale divljači na području Slavonije i Baranje. Neki stručnjaci vjeruju da je uzrok trovanja konzumacija otrovnih mamaca za miševe i voluharice, ali u svakom slučaju radi se o nepažnji prilikom korištenja otrovnih sredstava. Ostavljanje takvih zaštitnih sredstava bez nadzora na oranicama je pogibeljno za divlje svinje koje ih noću obilaze.

Poljoprivredne površine uglavnom graniče sa šumskim područjima i zbog toga divljač ugrožava poljoprivredne kulture i uzrokuje velike novčane štete. U sušnim periodima, poput ove godine, divlje svinje ne mogu pronaći dovoljno hrane u svojim šumskim staništima. Zbog toga u potrazi za hranom dolaze do obradivih, održavanih površina i hraneći se stvaraju štetu poljoprivrednicima. Novčana vrijednost ove štete je puno veća od kazni zbog nepravilne ili protuzakonite upotrebe zaštitnih sredstava kojima se ugrožavaju životinje. To je vjerojatno razlog zbog kojeg se ljudi nesavjesno odnose prema upotrebi kemijskih sredstava na poljoprivrednih površinama.

Zbog akumulacije toksičnih kemijskih spojeva u mesu divljih svinja može doći i do trovanja ljudi koji ga konzumiraju. Velike količine dioksina i furana unose se preko životinjskih namirnica. Uz to postoje i radioaktivni izotopi kojima su npr. bili kontaminirani sjeverni jeleni dugi niz godina nakon havarije u Černobilu jer su pasli travu na kojoj je bila radioaktivna prašina. Njihovom konzumacijom su i ljudi bili izloženi otrovima. U Hrvatskoj postoji konkretan problem zbog odlagališta otpada Sodol pored Ogulina, jer kemikalije prolaze kroz krško tlo u podzemlje i dospijevaju u podzemnu vodu. Ovu vodu nakon što dospije na površinu zatim pije divljač, između ostalog i divlje svinje, u obližnjem lovištu. Uz to, izgaranjem otpada u zrak dospijevaju dioksini kojima je divljač isto tako izložena. Količina toksina u ovakvom mesu koje ljudi konzumiraju se može samo pretpostaviti, budući da mjerenja nisu napravljena. Potrebna su hitna i detaljna istraživanja u ovom slučaju.

6. ZAKLJUČAK

Populacije divlje svinje na području Hrvatske su izuzetno brojne zahvaljujući prilagodljivosti ove vrste. Postoje mnoga istraživanja o proširenosti i brojnosti divljih svinja, a intenzivno se prati i njihovo zdravstveno stanje, pogotovo zaraženost svinjskom kugom. Trenutno je velik problem njihova prekobrojna prisutnost na otocima, budući da uništavaju poljoprivredne površine i dolaze u naselja u potrazi za hranom. Zbog toga na otocima nije određen lovostaj i dopušten je lov na divlje svinje tijekom cijele godine sa pokušajem istrebljenja vrste. Smatram da je to loše, jer je divlja svinja autohtona vrsta koja će ovakvim neorganiziranim lovom nestati sa otoka umjesto da se svede na prihvatljiv broj. Uz to, problem predstavlja i sve veći udio hibrida divlje i domaće svinje. Hibridi su izuzetno prilagodljivi i brže se razmnožavaju, ali su puno slabije otporni na zarazne bolesti. Patogeni u hibridima stvaraju sve veću otpornost na imunološki sustav i postaju velika prijetnja čistokrvnim divljim svinjama. Nepravilna upotreba kemijskih sredstava u blizini šuma može uzrokovati akumulaciju mnogih toksina u divljim svinjama, čije meso nakon toga konzumira čovjek. Nažalost nisu provedena istraživanja o koncentracijama toksina u mesu divljih svinja u pojedinim područjima Hrvatske iako su, po mom mišljenju, potrebna.

7. LITERATURA

- Bekavac R. (2005): Doista, kamo idu divlje svinje. Lovački vjesnik 10, 30-36
- Brna J. (1991): Utvrđivanje brojnosti i prirasta prasadi divlje svinje. Lovački vjesnik 5, 12-15
- Crnčević M. (2012): Veprovi su ovdje od prapovijesti. Lovački vjesnik 6, 47
- Getz D. (1995): Ugroženost nekih vrsta lovne divljači i trajno zaštićenih životinja od primjene kemijskih zaštitnih sredstava na lovno-šumskom području sjeveroistočnog dijela Baranje. Šumarski list 1/2, 33-38
- Harapin I. (2003): Haematological and biochemical values in blood of wild boar. Veterinarski arhiv 6, 333-342
- Manojlović L. (1992): Dinamika parenja divlje svinje (S. Scrofa) u različitim ekološkim uvjetima Baranje. Znanost i praksa poljoprivredi i prehrambenoj tehnologiji 1, 237-244
- Tončić J. et al. (2006): Zdravstveno i genetičko stanje divljih svinja u Hrvatskoj. Šumarski Institut 9, 223-236
- Tušek T. (1994): Komparativni prikaz crvene krvne slike divlje i domaće europske svinje. Veterinarska stanica 2, 81-84
- Šprem N. (2006): The use of molecular methods on wild boars (*Sus scrofa* L.). Journal of Central European Agriculture 1, 117-120
- Šprem N. (2007): Fenotipske osobine divljih svinja i križanaca s divljom svinjom. Agronomski fakultet 2007, 184-185
- Šprem N. (2011): Morphological variability of the croatian wild boar population. Šumarski list 11/12, 575-583

<http://www.britishwildboar.org.uk/>

<http://cookislands.bishopmuseum.org/species.asp?id=8817>

<http://imageshack.us/photo/my-images/51/20112012.jpg/>

<http://www.publicdomainpictures.net/view-image.php?image=24579&picture=wild-boar-piglets>

<http://www.trend.com.hr/trend-portal/vijesti/3285-sdp-sodol-i-dalje-zagaduje-zrak-vodu-i-tlo-zdravlje-gradana-je-ugrozeno>

8. SAŽETAK

Divlje svinja (*Sus scrofa* L.) je vrsta iz reda papkara, koja živi nomadskim životom. Ženke ove vrste žive u čoporu skupa sa mladima, na čelu kojeg se uvijek nalazi najstarija ženka, dok odrasli mužjaci žive usamljeničkim načinom života. Najsnažniji mužjak dolazi do krda isključivo u vrijeme parenja, a nakon kojeg ponovno odlazi živjeti samostalno. U jednom leglu se javlja najviše pet mladih. Ova vrsta je svežder, hrani se hranom biljnog i životinjskog porijekla, pa čak i strvinom.

Divlja svinja je u Hrvatskoj autohtona vrsta, čija brojnost populacije varira tijekom godina. Na brojnost ove vrste utječe nekoliko čimbenika, ali najvažniji je čovjek. Ljudi love divlje svinje zbog mesa, trofeja, ali i zbog štete koju ova vrsta uzrokuje na poljoprivrednim površinama. Tijekom suše divlje svinje dolaze do održavanih površina u potrazi za hranom, te na taj način uzrokuju novčane gubitke poljoprivrednicima. U zadnjih dvadesetak godina u Hrvatskoj su se pojavili hibridi nastali križanjem divljih i domaćih svinja. Ovi hibridi su fenotipom sličniji divljim svinjama, ali imaju više mladih, daju potomstvo tokom cijele godine i slabije su otporni na virusne i parazitske bolesti.

9. SUMMARY

Wild boar (*Sus scrofa* L.) is a species from the order of ungulates, which lives a nomadic life. Females of this species live in the pack along with the youth, led by the eldest female, while adult males live solitary way of life. The strongest male comes in a pack only during mating season, after which he goes back to live independently. There is a maximum of five youth in one litter. This species is omnivorous, feeding on food of plant and animal origin, and even carrion.

Wild boar is a native species in Croatia, whose population number varies over the years. There are several factors that influence on the abundance of this species, but the most important one is the man. People hunt wild boars for meat and trophies, but also because of the damage caused by this species in agricultural areas. During the drought wild boars arrive in cultivable areas in search for food, thus causing financial losses to farmers. In the last twenty years hybrids created by pairing wild boars and domestic pigs appeared in Croatia. These hybrids have similar phenotype to wild boars, but they have more youth, give progeny throughout the year, and are less resistant to viral and parasitic diseases.